

15 Jan. 1918.

No. 2.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Een zacht woord keert de grimmigheid af; maar een smartend woord doet den toorn oprijzen. De tong der wijzen maakt de wetenschap goed; maar de mond der zotten stort overvloediglijk dwaasheid uit.

Spreuken 11 : 1-2.

„GODS WERK IS ONS ZEER WONDERBAAR”.

„Nu zie, een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen. Daarom, o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan. Daarom, indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen.

„Want ziet, het veld is reeds wit tot den oogst, en ziet, hij die met zijne macht zijn sikkel zwaait, dezelve vergadert voorraad in opdat hij niet omkome, doch brengt zijner ziele zaligheid. En geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt.

„Herinner u van geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoedigheid, naarstigheid. Vraag en gij zult ontvangen, klopf en u zal opengedaan worden.”

Dit zijn de woorden der openbaring, gegeven aan en door den profet der laatste dagen, Joseph Smith, uitgesproken in de maand Februari van het jaar 1829.

Het was toen nog ruim een jaar vóór het meest belangrijke tijdstip der vorige eeuw, als wanneer namelijk de KERK VAN JEZUS CHRISTUS weer opnieuw op de aarde zoude worden opgericht. Verschillende van de onderscheiden voorbereidende maatregelen waren reeds getroffen, en zeer spoedig stond het feit te wachten dat, ofschoon met slechts zeer gering ledental, de Kerk van den God des Hemels, die eeuwen van de aarde verdwenen was geweest, weer opnieuw zoude worden daargesteld.

Er waren natuurlijk, in den beginne, heel wat menschen, ofschoon Joseph Smith ook van anderen van af den beginne den grootsten

tegenstand ondervond, — die hem aanhingen, en die van plan waren hun lot met het zijne te verbinden. Er waren, om het uit te drukken met de aangehaalde openbaring, heel wat menschen die zich „in den dienst van God” gingen begeven. Joseph Smith was echter niet alleen in naam, maar hij was inderdaad een profeet. Hij voorzag dat er heel spoedig een tijd zou komen dat het nieuwe geloof op de proef zoude worden gesteld, weshalve hij er met den meesten nadruk op wees dat iedereen welke zich begaf in den dienst van God, van te voren besloten zou moeten zijn Hem met heel zijn hart, macht, verstand en sterkte te dienen.

Redenen waarom? „Opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan.” Joseph Smith voorzag dat zware tijden aan zouden breken. Niet alleen dat de wereld zich met alle macht verzetten zou, tegen den nieuw gepredikten godsdienst, waarin alle persoonlijke eerzucht en zelfverheffing vreemd was en vreemd moest blijven, maar eveneens, en wat veel zwaarder te dragen zou zijn, voorzag de profeet van God dat er ook in dien tijd zware wolven van uit eigen midden op zouden staan die de kudde niet zouden sparen. Satan zou zooals hij gewoon is altijd te doen, de zelfzucht en zelfverheerlijking gaan prikkelen, en er voor zorgen dat er menschen de Kerk binnen zouden komen die niet hun heele hart aan God hadden gegeven, maar een groot deel daarvan voor eigen gebruik gereserveerd hadden gehouden. Niet lang zou het duren, zoo voorzag de profeet, of deze mannen zouden zich trachten te verheffen, zich zelfden macht aanmatigten en trachten dwang uit te oefenen op de zielen van anderen. Een andere afdeeling van Leer en Verbonden leert ons dat waar dergelijke beginselen aan het licht treden en beoefend worden door de dragers van het priesterschap, dat priesterschap vaarwel kan worden gezegd, omdat dan de duivel bezit heeft genomen van de harten der menschen en hunne daden gaat beheerschen.

Dat zulks zou gebeuren, ook onder de zich noemende Heiligen der Laatste Dagen, voorzag de van God geroepen wegbereider voor de tweede komst van den Zoon des Menschen. Om nu, ten laatsten dage, onberispelijk te staan voor het aangezicht van God, was het noodig dat iedereen zich van af den beginne voornam den Heer, trots wat ook in den weg mocht komen, met alle macht, verstand en kracht te dienen.

Wit was het veld tot den oogst. Duizenden, neen honderdduizenden van rechtvaardigen werden er gevonden te midden van de volkeren der aarde, aan wien allen verkondigd diende te worden de groote dingen die God begonnen was te doen. Iedereen die verlangens had om God te dienen, was door den Heer tot het werk geroepen. Dit is volstrekt niet in tegenspraak met den bijbeltekst die zoo menigvuldig wordt aangehaald bij de verdediging van de leer der Heiligen

der Laatste Dagen met betrekking tot het geroepen dienen te zijn van God voor het priesterschap, op dezelfde wijze zooals Aäron, door middel van directe openbaring, van God geroepen was. Hier is sprake van directe openbaring. Het zijn hier niet de woorden van eenig mensch; het zijn hier niet de woorden van Joseph Smith, niettegenstaande het zijn mond was die ze uitte. Het zijn hier de woorden gesproken door den Heer door middel van directe openbaring, gegeven aan zijnen dienstknecht, Joseph Smith. Hij die verlangens had, en heeft, is van God tot Zijn werk geroepen. Deze verlangens echter zijn somwijlen zeer moeilijk te ontleden. Bedoeld wordt natuurlijk niet: hij die verlangens heeft, om onder voorwendsel van den Heere te willen dienen, eigenlijk niets anders beoogt dan zichzelf te dienen. Neen, met terzijde zetting van alle eigen wenschen en begeerten, alleen den Heere te dienen en te doen datgene wat Hij verlangt, daartoe gewillig te zijn, met vromen en nederigen ootmoed, is de maatstaf die door den Heer wordt aangelegd bij het verkiezen van Zijne dienstknechten. Geen enkele andere overweging geldt daarbij. Niet of iemand geleerd is, of ongeleerd, geschoold in de wereldsche wijsheid of zulks niet, alleen wanneer het karakter zoodanig is dat met vrucht verwacht kan worden dat de geboden des Heeren en Zijn werk met ijver zullen worden gedaan, is datgene wat bij den Heer in aanmerking wordt genomen voor het dienen van Hem, en het brengen van de zaligheid en den weg daartoe tot de duizende geslachten van het menschdom.

Hij die met macht zijn sikkel zwaait, die vergadert voorraad in, opdat hij niet omkome, maar zijner ziele zaligheid brengt. Dus toch, zoo hooren wij den aandachtigen lezer zeggen, met zelfzuchtige bedoelingen? Dus toch is het einddoel van het werken in den wijngaard des Heeren, het einddoel van het met macht zwaaien van den sikkel, gereed tot den oogst, dat hij zichzelf zal vergaderen voorraad, om aan zijn eigen ziel de zaligheid te geven?

Neen. Deze twee zaken zijn één. Er is geen enkel ander ding in heel het heelal, hoe groot en uitgestrekt het ook moge zijn, dat twee zulke heterogene begrippen in eenen kan teweegbrengen, dan alleen de dienst des Heeren. Hij, die met ijver den God in den hemel dient, tracht te doen zooals Hij zelve doet. Zijn — des Heeren — werk is: het voortbrengen der zaligheid aan Zijne kinderen verspreid over de millioenen planeten van het heelal. Dat werk doet hij door middel van het onderwijzen aan hen den eenigen weg des levens. Dat werk te doen is Zijn eigen geluk. Dat wil zeggen: het is het eenige zuivere geluk van het ten top gevoerde altruïsme, wat eigen geluk zoekt in het bevorderen van het geluk van een ander. Zoo te doen is ook het werk van Zijne dienstknechten. Die zoo niet wil, bij dien is niet het eenig zaligmakende beginsel aanwezig, en vroeg of laat zal er in zijn bestaan een tijd arriveeren dat hij dit, tot eigen

nadeel, zal ervaren. Alzoo niet eigenbelang in den gangbaren zin van het woord is oorzaak en drijfveer bij God, noch bij Zijnen Zoon, noch bij Zijne dienstknechten, maar eens anders belang, in vervulling gebracht door de opvolging van de hoogere begrippen der eenige wet, volmaakt en sterk genoeg om alle tijden te weerstaan, namelijk: heb God lief boven alles en den naaste als uzelf.

Hoor maar naar de opgesomde eigenschappen die hem geschikt hebben te maken voor dit werk: „Geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt.”

Geloof, noodig tot ruggesteun voor den te wachten staanden strijd. Hoop op de voltooiing van het werk in het vooruitzicht gesteld, en op de zaligheid van de resultaten ervan. Liefdadigheid als een der eerste noodzakelijke onderdeelen, verwekt door het hart van liefde wat ten grondslag behoort te liggen. En dat alles, met een „eenvoudig” oog opgericht tot de heerlijkheid Gods, welke heerlijkheid bestaat, zooals wij reeds zeiden, in het voortbrengen van de zaligheid aan de wezens die aan dien God het aanschijn hebben te danken. Beter allicht was hier vertaald geworden, een „eenvoudvol” oog, want dat duidt duidelijker het hier bedoelde begrip aan. Een oog vol van eenvoud, zonder eenige achterbaksheid, zonder eenige nevenbedoelingen die het oorspronkelijke doel afbreuk zouden kunnen doen. Zulke menschen waren het, en zulke menschen zijn het nog die de Heer te gebruiken heeft voor de voltooiing van Zijne oogmerken. Jammer is het alleen dat zulke menschen menigmaal zoo weinig willen weten van de heerlijke waarheden die in deze dagen van den Hemel zijn geopenbaard geworden. Het vooroordeel, gezaaid door menschen met geheel tegenovergestelde gevoelens, die het werk des Heeren niet willen erkennen, maar hun eigen zelfzuchtige plannen voor Gods werk houden, is daarvan oorzaak.

Eenmaal evenwel komt er een tijd dat eens ieders werk aan het licht zal komen, en reeds zien we den dageraad gloren van die toekomst dat geen kunstig gewrocht woordenspel, waarachter de juiste bedoelingen verscholen gaan, meer invloed zal kunnen uitoefenen op de harten der duizenden van Gods kinderen die uitzien naar de formuleering van den eenigen weg die een duurzaam en vast geluk brengen kan. Zoowel het zich wijzigen der maatschappelijke- als der geestelijke toestanden zal daaraan medewerken.

„Herinnert u”, zoo gaat de openbaring verder, „de waarde van geloof, van deugd, van kennis, van geduld, van broederlijke liefde, vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoed, en van naarstigheid”. Alle deze dingen zijn noodwendige eigenschappen, die bezeten moeten worden door hen die met „macht den sikkel willen zwaaien” tot vergadering van den oogst des velds, die te rijpen en te witten staat.

Bezitten wij die eigenschappen? Wij noemen ons het priesterschap van God, en in ons hart zijn wij overtuigd dat het deze beginselen enkel en alleen kunnen zijn die de zaligheid van het menschdom voort kunnen brengen. In ons hart zijn wij overtuigd, dat wat er ook met de wereld gebeure, wat er ook met het lot der volkeren voor moge vallen, tenslotte alleen deze beginselen zullen zegevieren. Beoefenen wij zelve ze in voldoende mate om ons dienstknechten des Allerhoogsten God te noemen? Of is het lippentaal en lippenwerk ook bij ons? Wij zullen niet zalig worden omdat wij leden zijn van dit kerkelijk genootschap dat met recht den naam van Christus' Kerk draagt! Wij zullen niet zalig worden omdat het ware priesterschap van God in Zijne Kerk op aarde aanwezig is! Wij zullen niet zalig worden omdat wij in aanraking zijn gekomen met het werk der laatste dagen, ondernomen door den Heer voor de vervulling van Zijne doeleinden! Zullen wij eenmaal het volle geluk der zaligheid ondervinden, dan zal het alleen zijn omdat wij getracht hebben in toepassing te brengen datgene wat door Joseph Smith, den Ziener der negentiende eeuw, op bevel des Heeren, aangekondigd werd als te zijn de noodwendigheden van het dienstknechtschap van Zijnen heiligen wil, en van Zijne heilige oogmerken.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals werd aangekondigd in ons voorlaatste nummer, werd de Rotterdamsche Conferentie gehouden op Zondag 30 Dec. 11. 's Morgens om 10 uur werd door Conferentie-President Wm. Dalebout de vergadering begonnen door het laten zingen van „Geef ons plaats om eens te zijn,“ waarna een zegen gevraagd werd door Ouderling Alvin J. Teuscher. Met enkele woorden door den leider werden de aanwezigen welkom geheeten, waarna Mahonri A. Josephson, Conferentie-President van Groningen, het woord verkreeg. Hij sprak over de openbaringen, welke aan den profeet Joseph Smith gegeven zijn en hoe de engel, die hem verscheen op 21 Sept. 1823, hem inlichtte omtrent het Boek van Mormon, hetwelk de volheid van het evangelie bevatte. De zending van den profeet Elia werd verklaard, alsmede de voorspelling van Daniël, omtrent den steen, welke zonder handen uit de bergen zou gehouwen worden.

Daarna werd door het koor „Let the mountains shout for joy“ gezongen.

De tweede spreker was Rulon J. Sperry, President van de Arnhemsche conferentie. Hij koos tot onderwerp: „Onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen, is het doel van God.“ Spreker stelde de vraag: Wat is onsterfelijkheid? en zette in duidelijke woorden de beteekenis daarvan uiteen. Het grootste werk van God is het redden van de zielen. Daarvoor gaf Hij het

Evangelie, en gehoorzaamheid daaraan brengt de zaligheid. Vervolgens werd door twee leden van het koor „Kalm mijn broeder en mijn zuster“ gezongen. Ouderling Herbert Williams van Amsterdam sprak over „Wij gelooven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, enz.“ Het Evangelie wordt nu aan alle volkeren gepredikt door wettig aangestelde dienstknechten welke op dezelfde wijze geautoriseerd zijn, als dit geschiedde met hen, die in Christus' dagen geroepen werden.

Ouderling Jacobus J. van Langeveld sprak over de overeenkomst tusschen de Kerk van vroeger en die van nu, en hoe in beide gevallen vervolging en verachting het deel van hare leden was. Die vervolging werd toen en nu door geestelijke leiders begonnen en aangemoedigd.

Tot slot werd door het koor gezongen „Gaat gij boodschappers van glorie,“ en met dankzegging gesloten door Ouderling N. Leslie Andrus.

's Middags om twee uur werd wederom vergaderd in Excelsior. Gezongen werd „Gods genade straalt van boven.“ Gebed door Ouderling Louis M. Griffiths, waarna het koor „Ziet den heil'gen engel komen“ ten gehoor bracht. Door den leider werden nu de autoriteiten der Kerk voorgesteld, welke op de bekende wijze werden erkend en ondersteund.

Ouderling George Kreutzer verkreeg daarna het woord. Het is onze roeping, zeide hij, om de beginselen van het Evangelie te verkondigen en om die reden werden wij uitgezonden. Welnu, die beginselen geven vreugde, en sporen ons aan om voort te gaan. Het genezen van zieken door zalving is een dier beginselen, welke aan duizenden bewezen is een waar beginsel te zijn. Door een voorbeeld werden de zegeningen van het Evangelie bewezen.

Het koor zong nu: „I will extoll Thee.“ Ouderling Hilton was de volgende spreker. In de godsdienstige genootschappen om ons heen zijn de beginselen overal verschillend. Het is slechts verwarring welke daar te vinden is. Mormonisme echter brengt eenheid. Spreker toont aan hoe de verzoening van Christus door de Christenen niet begrepen wordt die, als gevolg daarvan, ook de beginselen niet verstaan.

Door twee koorleden wordt nu gezongen: „Sometime—Somewhere“.

Dirk van den Berg, President van de Amsterdamsche Conferentie, trad nu als spreker naar voren. Wij verblijden ons in de zegeningen van het Evangelie. God is liefde en die liefde bedacht middelen om Zijne kinderen tot goden te ontwikkelen. Het verzoeningswerk van Christus is een onderdeel van het groote plan der liefde. Spreker toonde aan dat het ook door liefde was, bewezen aan het gansche menschendom, dat God zich openbaarde aan Joseph Smith.

Geëindigd werd met het zingen van „Zion staat omringd met bergen“ door het koor, en met gebed door Ouderling Elbert Stephenson.

De avondvergadering werd gehouden in het Nutsgebouw, Oppert 81.

Om zeven uur precies werd aangevangen. Het koor zong „Looft, looft den Heer.“ Door ouderling Dirk van den Berg werd gebeden, waarna wederom door het koor gezongen werd „With one united voice.“

De leider was de eerste spreker. Godsdienst te belijden is wel goed, maar niet voldoende. Ook de Joden in Christus' dagen beleden godsdienst, maar door hen werd de Messias aan het kruis genageld. Petrus en Paulus werden eveneens door hen verworpen. Daarom is het noodig waarheid en leugen te kunnen onderscheiden. Ware godsdienst gaat vergezeld van Gods geest. Mormonisme zegt dat er veel te veel godsdiensten op aarde zijn, want even zooals Christus nu en voor altijd dezelfde is, moet ook godsdienst altijd dezelfde zijn. Wij prediken dezelfde beginselen die Jezus predikte en die eeuwig onveranderlijk zijn, en toch verwerpt het Christendom onze boodschap, evenals de Efeziërs van ouds Paulus verwierpen. De Mormonen prediken de oude boodschap van het Evangelie en noemen hunne prediking een boodschap van God.

Als tusschenzang werd door het koor gezongen: „Hark, hark my soul“. Ouderling B. Tiemersma van Utrecht verkreeg nu het woord. Het hedendaagsche Christendom verwerpt Mormonisme. Er moet een reden voor zijn om het te verwerpen of anders moet er een bijzondere kracht in verborgen zijn, welke het Christendom niet kent. Zijn leerstellingen zijn in 't kort vervat in de dertien artikelen des geloofs. Deze zijn edel en goed. De idealen daarin vervat geven geen reden tot haat. Maar omdat hunne leer het Christendom aantast en wakker schudt, wordt het Mormonisme onchristelijk genoemd en niet waardig gekeurd den bodem van het algemeen Christendom te deelen. Indien echter Jezus nu op aarde kwam, zou hij onder dat Christendom toestanden vinden, nog meer verdorven als negentien eeuwen geleden. Het Christendom verwerpt Mormonisme alleen, omdat zijn idealen die van het Christendom verre te boven gaan.

Laatste spreker was Zendings-President John A. Butterworth. Deze begon met den naam der Kerk te verklaren. Wij gelooven dat de Kerk niet altijd bestaan heeft, want sedert achttien eeuwen werd het Evangelie niet meer gepredikt, zooals het door Jezus gedaan werd. De Kerk werd wederom opgericht in 1830. Mormonisme maakte sedert dien tijd reusachtigen vooruitgang en dit komt in hoofdzaak omdat het betere mannen en vrouwen maakt, want er is niets onreins, onedel of onwaar in. Door spreker werd bewezen dat, indien de Kerk sedert Jezus' tijd had stand gehouden, wij nu nog steeds twaalf apostelen zouden hebben, want telkens, wanneer door zekere omstandigheden een van hen uitviel, werd een ander gekozen en verordineerd om zijne plaats in te nemen. De bijbel geeft de namen van zestien apostelen, waarvan vier geleidelijk verordineerd werden om anderen te vervangen. Er waren verschillende ambtenaren in de Kerk

in dien tijd, maar we lezen nimmer van dominé's pastoors, enz., wel van apostelen, profeten, herders, leeraars, ouderlingen, diakenen enz. Met kracht wordt door spreker aangedrongen om een onderzoek in te stellen.

Door President William Dalebout werd een woord van dank gebracht aan allen die hunne krachten gewijd hadden aan het welslagen van deze conferentie. Vooral het koor heeft schoon werk geleverd, hetgeen alleen bereikt is kunnen worden door veel studeeren, waardoor van de leden veel opoffering gevraagd werd. Ook de zustervergadering was als altijd op haar post om leden van buiten hare diensten aan te bieden.

Zaterdagavond van te voren werd eene vergadering gehouden voor het locale priesterschap, ambtenaren en ambtenaressen. Hier werden door Zendings-President John A. Butterworth verschillende inlichtingen gegeven, en door President Wm. Dalebout gesproken over de reinheid van het huwelijk.

BELANGRIJKE GESCHIEDKUNDIGE DATA.

(Om van buiten te leeren).

23 Dec. 1805. Joseph Smith geboren te Sharon, Windsor Co. Vermont, U. S. A.

Vroege voorj. 1820. Joseph Smith ontvangt zijn eerste visioen.

21 Sept. 1823. Joseph Smith wordt onderricht waar de platen waren.

22 Sept. 1827. De platen aan Joseph Smith overgegeven.

Vroege Voorj. 1830. Het Boek van Mormon gedrukt.

6 April 1830. De Kerk georganiseerd.

November 1833. De Heiligen verdreven van uit Jackson Co. Missouri.

17 Maart 1836. Tempel te Kirtland, Ohio, ingewijd.

Winter 1838. De Heiligen uit Missouri verbannen.

Voorjaar 1839. De Heiligen komen aan te Nauvoo.

6 Aug. 1842. Joseph Smith profeteert dat de Heiligen verdreven zouden worden naar het Rotsgebergte.

27 Juni 1844. Joseph en Hyrum Smith vermoord. (Carthage, Ill.)

Februari 1846. De Heiligen verdreven uit Illinois.

16 Juli 1846. Het „Mormoonsche Bataljon” vertrekt naar Californië.

7 April 1847. De westwaartsche beweging van de Heiligen begint.

24 Juli 1847. De pioniers komen aan in de Salt-Lake-Vallei.

9 Sept. 1850. Territoriale vorm van bestuur georganiseerd.

24 Oct. 1861. De overland-telegraaf voltooid.

8 Maart. 1869. Union Pacific Spoorweg voltooid tot de Salt-Lake-Vallei.

29 Aug. 1877. President Brigham Young sterft.

3 Nov. 1884. Eerste gevangenschap en vonnis om polygamie.

24 Sept. 1890. Het „Manifesto” uitgegeven. Door de Kerk aangenomen 6 Oct. 1890.

1890. Het volk verdeeld zich in nationale partijen.

6 April 1893. De Tempel te Salt-Lake-City ingewijd.

4. Jan. 1896. Utah opgenomen in den Statenbond.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
B. TIEMERSMA.

VREDE OP AARDE.

Wij hebben hier boven gezet, „Vrede op aarde”, omdat wij een paar woorden wenschten te zeggen in verband met het Kerstfeest, pas gevierd; het Christelijke feest bij uitnemendheid. Immers toch dan is het dat wij, Heiligen der Laatste Dagen, met het Christendom mee, den geboortedag vieren van den Zaligmaker der wereld, den Zoon van God. Weliswaar is ons, door Goddelijke openbaring in deze latere dagen, bekend gemaakt dat 25 December, volgens onze jaartelling, eigenlijk niet den dag is geweest waarop onze Heiland het aardsche levenslicht heeft aanschouwd, maar wij vieren, om niet noodeloos de klove tusschen ons en de overige Christenheid te vergrooten, dien dag mede, en herdenken dan zoowel als op den juiste geboortedag van den Zaligmaker (6 April) het zoo heerlijke feit dat van uit de hooge hemelen op aarde is nedergedaald dien Zoon van God die van vóór de grondlegging der wereld reeds was uitverkoren om tot de menschen neder te dalen, tot het zaad van Adam, om aan hen te verklaren de juiste verhouding waarin wij, als schepselen, staan tot den grooten Schepper en Formeerder van alle dingen.

Hij kwam om ons mede te deelen dat de mogelijkheid bestond dat de Vader in de menschen een welbehagen kon hebben, wanneer die menschen de leer wilden aanvaarden die de Zoon bracht. En niet alleen de leer, zelfs niet in hoofdzaak de leer, maar de levensbeginselen wilden in toepassing brengen die Hij gezonden was hen te leeren. De Zoon kweet zich van Zijne taak, zooals nog nooit eenig schepsel zich van zijne taak van te voren, noch nadien heeft gekweet. Op Hem valt geen blaam, wanneer in latere tijden is gebleken dat het menschedom nog o zoo weinig heeft ontvangen van dien geest die alleen in slaat was en is de wereld te hervormen. Op Hem valt geen blaam wanneer wij thans, meer dan negentienhonderd jaren nadien, getuige zijn van een ramp die de wereld heeft getroffen, zó groot, dat nog slechts kort geleden een der grootste staatslieden van Europa heeft gezegd dat het de grootste ramp was die ooit de wereld sedert de dagen van den zondvloed overkwam. Had het aan Hem gelegen dan zouden reeds voor eeuwen terug de inwoners van de aarde zich tezamen hebben vereend in één groote broederschap, om nog niet eens te spreken van hen die zich, ofschoon in ontelbare secten en afdeelingen verdeeld, zich Zijne volgelingen noemen. In

Johannes, het zevende hoofdstuk, een der schoonste geschriften ooit voortgekomen van onder de handen van menschen die door den Geest Gods gedreven werden, staat ons beschreven dat diezelfde Zoon, diezelfde Verloseer, met allen aandrang tot Zijnēn Vader bad dat Zijne volgelingen één mochten zijn, zooals Hij en den Vader tezamen één waren. Eén van zin, één van bedoelingen, één in werken en één in zelfovergave en zelfopoffering. Om tot voorbeeld te strekken in welken zin die eenheid diende te worden verstaan en begrepen, liet de Heer Zijne volgelingen van dien tijd niet in het duister, maar klaarde Hij allen twijfel op door zelf een leven te leiden zoo geheel en al in overeenstemming met den wil Zijns Vaders, dat Hij getuigen kon dat het Zijn spijze en Zijn drank was den wil te doen van Hem die hem — den Zoon — gezonden had.

Alzoo, Jezus van Nazareth, beijverde zich in elk opzicht om te laten zien wat de weg was waardoor den mensch een eeuwig geluk konde zijn beschoren. Niet Hij evenwel kon alles alleen doen. Vreemd moge dit allicht klinken in de ooren van sommigen hunner die niet op de hoogte zijn met de leer van de Heiligen der Laatste Dagen, maar nogmaals wij herhalen het: Hij alleen kon niets doen. Waar aan het menschedom vrede en geluk geschonken dient te worden daar moet, behoudens het feit dat de voorwaarden daartoe bekend gemaakt, ja zelfs voorgedaan worden, van de zijde van het individu een wil worden getoond om datgene te doen wat de voorwaarden zijn waarop eeuwig geluk, eeuwig leven en eeuwige welvaart kan worden verkregen. Die voorwaarde was: bekeering! Niet te vaak en niet te luid kan worden gezegd dat heel de slotsom van de beginselen door den Heer geleerd en gepredikt, door den Heer geleefd, opgesomd kunnen worden in dat eene woord: bekeering.

Weliswaar predikte de Heer een zeker stelsel van wetten en verordeningen, noodzakelijk om te volbrengen, en zonder dewelke geen ingang gemaakt kan worden in het koninkrijk van God, maar hoewel al die bijkomende zaken behooren tot de noodzakelijkheden, zoo is toch het middelpunt van alles: bekeering!

Er was een tijd in het oergrijze verleden dat het menschedom zoodanig van den Vader was afgedwaald geraakt, dat ze Hem niet meer te vinden wist. Door misbruik en verkeerde toelichting, een gevolg van de zonde en corruptie van het priesterschap, was de ware kennis van God in die dagen een fictie geworden. Men zocht van Zuid tot Noord, van Oost tot West, om de woorden des levens te vinden en men vond ze niet. Niettegenstaande alle hemelstreken, in figuurlijken zin, werden afgezocht, werd toch nog in verkeerde richting gekeken, want het koninkrijk van God bestond niet in woorden, maar in kracht. En in kracht waarvan de grootste hoeveelheid geleverd diende te worden door de menschen zelve. Wel kwam de Zoon om de macht van den

Satan te breken, om den menschen den weg des levens te wijzen, maar die weg zelve moest door de menschen worden bewandeld. Zonder zulks te doen, zonder het voorbeeld van den Verlosser te volgen, was het niet mogelijk om de macht van den duivel, die niet alleen zijne pijlen afschoot op Hem, maar ook op hen die na Hem zouden leven, zonder dat voorbeeld te volgen, was het niet mogelijk voor het menschedom te genieten van de verlossing aangebracht. Want waarin bestond de verlossing? Juist uit het feit dat de macht van den duivel, de macht van het kwade, voor de eerste maal totaal verslagen was geworden, en daardoor het bewijs geleverd dat verlossing uit die macht van het kwade mogelijk was geworden. Het voorbeeld was gegeven, en de weg waarlangs de resultaten van dat voorbeeld-waren bereikt geworden was niet geheim gehouden, maar daarentegen door dien Eenen, Reinen, met alle macht wereldkundig gemaakt voor zoover als de korte spanne tijds die Hij op aarde te leven had, mogelijk maakte.

Aangetoond was geworden dat, om die verlossing te bereiken, de mensch eveneens gewillig moest zijn om den wil des Vaders te doen als wel de Zoon gewillig daartoe was geweest. Die wil des Vaders kan in zeer korte woorden worden opgesomd, maar onmogelijk blijkt het voor ons duidelijker en sprekender woorden daarvoor te kiezen dan reeds gekozen en gebruikt zijn geworden door den Verklaarder van des Heeren wil. „Heb God lief boven alles, en den naaste als U zelve.”

Er achter aan wordt gevoegd dat aan deze twee geboden, zoo er althans twee zijn, de gansche wet en de profeten hangt. Al hetgeen in vroeger dagen door middel van de wet tot kennis van het menschedom was gekomen, toegelicht door de heilige profeten die, hoewel slechts gebrekkig, vergeleken bij den eenen Christus, toch de voorlichters waren geweest van de vroegere geslachten, kon worden samengevat in en berustte geheel en al op deze twee zaken.

Daarin opgesloten zijn de beginselen van het koninkrijk van God. Daarin opgesloten liggen de beginselen van den eenigen waren vrede. Van een vrede die enkel en alleen in staat is de wereld te hervormen. De leuze van de thans strijdende wereld is een vrede op te bouwen die nooit of nimmer meer verstoord kan worden. Een toestand alzo die althans een deel zal vervullen van de engelenboodschap op het kerstfeest van den eersten keer. „Vrede op aarde” namelijk was het dat de engelen zongen. Vrede op aarde wil ook thans geheel en al de combatterende wereld. Zal het hun gelukken? Misschien, maar dan alleen wanneer die vrede gebaseerd wordt op de beginselen, oud als de wereld, neen millioenen malen ouder dan de wereld, neergelegd in deze zoo eenvoudige woorden, God lief te hebben boven alles, en de naasten als onszelven. God is van ons verwijderd, en niet

anders te zien dan door middel van een oog des geloofs, maar de menschen, onze naasten, zijn om ons heen, en als wij niet zoover kunnen komen om hen lief te hebben, zal het een onbegonnen taak zijn den Heere te lieven. Ook dat evenwel is al oud. Wij zeggen mede niets nieuws. Christus, waarover wij spreken, zeide zelve het reeds, en nadien werd het door een van Zijne apostelen nagezegd, dat het onmogelijk was God te beminnen en onze naasten te haten. Zouden wij met den mond den Vader eeren, en de menschen die naar Zijn beeld geschapen zijn op 't zelfde oogenblik haten? Helaas dit heeft de wereld reeds zesduizend jaar gedaan, en sedert de Zoon kwam om den Vader te verklaren, in de laatste negentien eeuwen niet het minst. En, van welke nationaliteit wij ook zijn, welke regeeringsvorm wij ook wenschen over ons het bewind te voeren, alleen die regeering kan ons leiden tot de ware vrede die als parool in het vaandel wil schrijven onze vijanden, die ons allicht vervloeken, lief te hebben. Alleen wanneer op grond daarvan wordt voortgebouwd kan er een toekomstige vrede zijn te verwachten die een grondslag leggen zal van het koninkrijk der hemelen waarin vrede en gerechtigheid heerschen zal. Zulk een vrede wenschen de Heiligen der Laatste Dagen. Zulk een toekomst droomen zij zich, neen, droomen zij zich niet, maar weten zij zeker als toekomst. Voor zulk een toekomst werken zij en hebben zich, noch hun goed, te lief om desgewenscht, op te offeren voor de tepasbrenging ervan. Was dat niet zoo dan zou onze godsdienst niet het evangelie zijn. Was dat niet zoo dan zouden wij nooit of nimmer den Vredevorst kunnen verwachten, want hoe zou Hij bij ons komen als wij de eenige beginselen niet wilden vervullen die als noodzakelijk voor Zijne toekomst ons zijn uitgebeeld? Verwacht de wereld, wanneer zij vermeent na te zingen het schoone engelenlied van Bethlehems velden, werkelijk de vervulling ervan? Zoo ja, laten zij dan een einde maken aan den twist die de wereld verdeeld, die de wereld verwoest en die Satan in zijn hel doet lachen om de verdwaasde menschheid die voor hem een al te gemakkelijke prooi wordt.

Gods genade straalt van boven,
 Helder lichtend op ons neer,
 Maar Hij vergt dat op de kust hier,
 Ons licht brande evenzeer ,

Dat ons licht brandt! Ons licht van liefde, ons licht van verzoening, en ons licht van vrede gebaseerd op gerechtigheid, die tot uiting heeft te komen in de vervulling der wet door Christus ons voorgeleefd, namelijk God lief te hebben boven alles, betoond door de liefde tot onzen naaste, ons geluk zoekende in het bevorderen van het geluk van een ander.

DE FEDERATIE DER WERELD.

Duizend jaren van vrede.

door

James E. Talmage.

„Wij gelooven . . . dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen.“ (Art. des Gel. No. 10.)

Door de sombere wolken van rook en vuur, waarin de natiën heden ten dage zijn gehuld, en te midden van de vreeselijke stank van bloed, welke de wereld besmet, dringen de lichtende stralen van vertroostende zekerheid, dat een tijdperk van vrede aanbreekende is. En dit zal een vrede zijn, die niet verbroken zal worden, want rechtvaardigheid zal heerschen en 's menschen aangeboren recht op vrijheid zal onaantastbaar zijn.

Noodzakelijkerwijs zal deze gezegende toestand alleen verkregen worden na behoorlijke voorbereiding; want het is evenzeer in strijd met de economie van God om de menschen eene niet verlangde en ongewaardeerde gunst op te dringen, als om hen willekeurig te doen lijden door eenen onverdienden vloek.

De komst van den Heere Jezus Christus, om persoonlijk op aarde te regeeren, is nabij, want de schriften getuigen het. Profetiën spreken over deze naderende gebeurtenis, onderscheiden als eene periode van duizend jaar, in 't bijzonder bekend als „Millenium,“ welke in zekere opzichten zal verschillen zoowel van de verledene als de toekomstige tijden. Hoewel dit tijdperk in geen geval een beperking van 's Heeren heerschappij als gevolg heeft, zoo geeft het toch den duur aan van een bijzonder gedeelte van Zijne bediening, evenals het tijdperk van Zijne bediening in het vleesch onderscheiden wordt door jaren en dagen.

Meer dan dertig eeuwen vóórdat de Zaligmaker in sterfelijkheid geboren werd, was aan den rechtvaardigen mensch, welke met God wandelde en van de aarde werd weggenomen, (Gen. 5:24; Hebr. 11:5), de verzekering van een toekomstig duizendjarig rijk, en aldus beschreven: „En het geschiedde, dat Enoch den dag van de komst van den Zoon des menschen zag, in het laatste der dagen, om op aarde in gerechtigheid te wonen, voor eenen tijd van duizend jaren“. (P. v. G. W, Mozes 7:65).

Johannes, de Apostel en Openbaarder, voorzag in een heerlijk visioen de persoonlijke regeering van Christus, gedurende welchen tijd Satan gebonden zal zijn: „En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het woord Gods en die het beest en deszelfs beeld niet aanbeden hadden en die

het merkteeken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hunne hand: en zij leefden en heerschten als koningen met Christus, tot de duizend jaren geëindigd waren. (Openb. 20:4, 5; zie ook vers 2.)

Het Millenium zal een Sabbat-tijdperk zijn, wanneer de aarde zal rusten; en de menschen, bevrijd van Satan's^s tirannie, zullen, indien zij willen, in rechtvaardigheid en vrede leven. De menschen, aan wien de heerschappij over de aarde en hare schepselen gegeven was, zullen door liefde regeeren, want vijandschap tusschen hen en de redelooze schepselen zal ophouden te bestaan, terwijl de wildheid en het venijn der beesten te niet gedaan zal worden. De Heer openbaarde deze dingen door den Profet Jesaja (zie Jesaja 65).

Wij zijn beslist verzekerd, dat het Duizendjarig rijk zal worden ingeleid door de komst van Christus, en dat Satans macht over de menschen zal worden opgeschort, en verder, dat als de duizend gezegende jaren geëindigd zullen zijn, Satan voor eenen korten tijd ontbonden zal worden en diegenen, welke verkozen hadden om hem te volgen, zullen met hem gaan in de eeuwige verdoemenis. Zie Openb. 20:7, en beschouw de woorden, welke Christus de Heer gesproken heeft in de laatste bedeeeling:

„Want te Mijner tijd zal ik op aarde ten oordeel komen, en Mijn volk zal verlost worden en met mij op de aarde regeeren. Want het groote duizendjarig rijk, waarvan Ik door den mond Mijner dienstknechten gesproken heb, zal komen; want Satan zal gebonden worden, en wanneer hij wederom ontbonden is, zoo zal hij slechts voor korten tijd regeeren en dan komt het einde der aarde. . . . Geeft gehoor aan deze woorden: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld. Vergadert deze woorden op in uwe harten, en laat de ernst der eeuwigheid in uwe harten doordringen.“ (Leer en Verb. 43:29—34).

De volgende openbaring is eveneens duidelijk:

„Want Ik zal Mijzelven met macht en groote heerlijkheid van den hemel openbaren, met al de hemelsche heirscharen, en in gerechtigheid met de menschen duizend jaren op aarde wonen, en de goddeloozen zullen niet bestaan. En wederom, waarlijk, waarlijk, zeg Ik u, dat wanneer de duizend jaren geëindigd zijn, en de menschen beginnen God wederom te verloochenen, dan zal ik de aarde slechts voor eenen korten tijd sparen; en het einde zal komen, en de hemelen en de aarde zullen verteerd worden en vergaan, en er zal eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde zijn.“ (Leer en Verbonden 29:11, 22 en 23).

Door de gegeven aanhalingen en ook door alle geschriften, welke betrekking hebben op dit onderwerp, is het bewezen, dat het Duizendjarig rijk zal voorafgaan aan de voleinding, waarvan gesproken wordt als „het einde der wereld.“ In dit tijdperk van vrede zullen zoowel sterfelijke als onsterfelijke wezens deze aarde bewonen.

Ofschoon zonde niet geheel verdwenen, noch de dood geheel verbaanen zal zijn, zoo zal toch de macht der rechtvaardigheid overheerschend zijn. Hoewel Satan daarna wederom eene zekere mate van macht over het menschedom zal verkrijgen, zal zijn tijd toch maar kort zijn en zal de paradijs-heerlijkheid wederom aan de aarde hersteld worden, en zal zij eene geschikte verblijfplaats zijn voor de verheerlijkte kinderen van onzen God en Zijnen Christus.

DE HEER IS MIJN HERDER.

De Heer is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.

Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren.

Hij verkwikt mijne ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om zijns naams wil.

Al ging ik ook in een dal der schaduwe des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want Gij zijt met mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij.

Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijne wederpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is mij overvloeiende.

Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens, en ik zal in het huis des Heeren blijven in lengte van dagen.

Koning David.

TOT WIEN MIJ WENDEN?

Heer, tot wien zou ik mij wenden?

Waarheen mijne klachten zenden?

Waar is troost en rust voor mij?

Wie kan mij de blijdschap geven?

Wie doet mijne kracht herleven?

't Eeuwig levenswoord hebt Gij!

Leven is door rustloos strijden,

In Gods ruste zich verblijden,

't Hoofd aan elken vijand bien,

't Is gelooven, lieven, hopen,

Boven zich den hemel open,

En den dood gebonden zien.

Leven is met stralend' oogen,
 Vroolijk opziend' naar den hoogen.
 In te gaan door d' enge poort;
 En zulk eeuwig, zalig leven
 Kan mij Uw gemeenschap geven,
 Gij, Heer! hebt het levenswoord.

DE BESTE DANK.

Een molenaar ging met een kar, waarop een zak graan, naar zijn molen. Onderweg viel de zak van den wagen op den grond. De oude man had geen kracht, om zijn vracht weer op te laden. Juist kwam daar een heer te paard aanrijden. Hij' steeg af en hielp den ouden man een handje. Deze begon eenige woorden te stamelen van dank. Maar de heer viel hem in de rede met de woorden: „Als gij eens iemand ontmoet, die hulp noodig heeft en gij kunt helpen, doe dan als ik; dat is zonder twijfel de beste dank”.

„Handel altijd naar die beginselen, waarvan het wenschelijk is, dat zij aller beginselen worden”. Kant.

Toen God den godsdienst wilde scheppen, sprak de duivel: wacht, dan zal ik er een kerk rondom heen bouwen. Luther.

Ik heb vandaag zooveel te doen, dat ik er niet door zal komen, zonder tenminste drie uur biddens. Luther.

Ken uw krachten, neem niet meer op uw schouders dan ge dragen kunt. 't Is niets dan ijdelheid om meer te willen doen dan ge kunt. Elk mensch heeft zijn eigen mate van arbeidskracht, en daar moet men eenvoudig rekening meê houden.

Eenzaamheid is voor den geest, wat diët is voor het lichaam.

INHOUD:

Gods werk is ons	Vrede op aarde . . .	blz. 33
zeer wonderbaar . . .	De Federatie der wereld	„ 37
Verslag der Rotterdam-	De Heer is mijn Herder	„ 39
Balangrijke Geschied-	Tot wien mij wenden .	„ 39
kundige Data	De beste dank	„ 40